

Hạo Nhiên Nguyễn Tấn Ích

Tôi bước vào tiệm café “Bình Dân”, nơi tụ họp của những người lớn tuổi, là điểm hẹn của bạn bè vừa được định cư còn bỡ ngỡ như chim chích vào rừng. Họ gặp nhau để trao đổi kinh nghiệm hầu sớm hội nhập vào xã hội mới và để vơi đi nỗi buồn nhớ trong cảnh đời ly hương.

Quán chật ních người. Khách ngồi tràn ra cả lối đi trước mặt tiền. Đảo mắt tìm ghé ngồi, bất chợt, tôi bắt gặp một khuôn mặt tiêu tụy, khắc khổ, nhưng cũng không mất đi nét cương nghị trên vầng trán rộng lòa xòa những sợi tóc bạc. Anh ta có nét hao hao giống Hạc, người bạn tù cùng chung đội, một người bạn tù xa cách đã hai mươi hai năm.

Hoàng Minh Hạc là tù nhân có diễm phúc được vợ lo lắng và tiếp tế đều đặn. Cứ ba tháng một lần, cô nàng đùm đê đủ món trên chiếc xe đạp qua hai chục cây số đường rừng thăm nuôi chồng.

Ngày 30/4/75 vợ Hạc chưa đầy 24 tuổi. Là một giáo viên lại có chồng sĩ quan của chế độ cũ nên vợ Hạc bị chính quyền “cách mạng” loại ra khỏi ngành giáo dục. Nàng phải tần tảo nuôi nấng hai con nhỏ dại, làm tròn bổn phận của người mẹ và người vợ.

Những ngày tháng gần nhau trong tù, Hạc thường tâm sự với bạn tù rằng vợ hắn còn quá trẻ mà sắc đẹp thì thuộc loại nhất nhì trong cái thị trấn nửa quê nửa chợ của

mình. Hạc hãnh diện về người vợ đã từng là hoa khôi của trường nữ trung học. Những năm tháng tù đầy không bản án, thời gian lao động khổ sai là chuỗi ngày dài kinh khiếp. Có lần Hạc rơi vào cơn khủng hoảng, hắn đưa cho tôi đọc bức thư gửi cho vợ:

“... Em chờ anh đã quá ba năm, coi như đủ “Lễ Tang Chồng”. Giờ này, có bước thêm một bước nữa anh chẳng còn lý do nào để oán trách em! Dân tộc ta chịu ảnh hưởng khá sâu đậm nền Nho giáo. Khi chồng chết, vợ phải thờ chồng đúng ba năm mới được tái giá. Quả phụ nào ở vậy thờ chồng trọn đời thì được triều đình sắc phong “Tiết Hạnh Khả Phong”. Thế nhưng, trong cuộc đời này mấy người được xưng danh là Tiết Phụ. Anh kể cho em nghe câu chuyện Gái Quạt Mò trong Thần Tiên truyện sau đây:

“Trang Chu, người nước Tống theo đạo Tiên. Một hôm, Trang đang thợ thêu bên chân núi bỗng gặp một thiếu phụ mặc tang phục đang cố công quạt ngôi mộ mới đắp, đất còn chưa ráo. Trang Chu lấy làm lạ hỏi:

- Nàng quạt nắm mồ ấy để làm gì?

Thiếu phụ đáp:

- Lúc sinh tiền đang nồng duyên hương lửa, chồng thiếp có dặn rủi ro chàng mất sớm thì nhớ đợi cho nắm mồ xanh cỏ rồi

hãy tái giá. Nay chàng đã bỏ thiếp mà đi, nắm xương tàn của chàng nằm đây. Trời lạnh giá thế này biết bao giờ nắm đất mới khô cho cỏ mọc lên được. Ba thu thì đằng đẵng, đêm xuân một khắc ngàn vàng, tiện thiếp chờ sao được! Vì vậy thiếp mới quạt mồ cho mau khô, cỏ mới lên được. Chừng ấy, thiếp có tái giá cũng khỏi phụ lòng người chín suối.

Trang Chu nghe dứt lời, thở dài nảo nuốt từ tạ ra về. Đến nhà, Trang Chu đem chuyện gặp thiếp phụ quạt mồ kể cho Điền Thị là Trang phu nhân nghe. Điền Thị bảo:

- Trung thân không thờ hai chúa, gái tiết trinh không thờ hai chồng. Nếu bất hạnh, chàng có bề gì thiếp xin cam phận chứ không bao giờ nghĩ đến chuyện tái giá.

Chẳng bao lâu, Trang Tử lâm trọng bệnh rồi lìa đời. Điền Thị vật mình kêu gào thảm thiết. Nàng mặc tang phục, lo việc tẩm liệm, quản quan tài chồng ở giữa nhà phủ phục bên thi hài, chờ đúng ngày giờ mà Trang đã trần trối mới đem tống táng.

Ngày kia, có một thư sinh phong nghi, cốt cách tự xưng là Vương Tôn nước Sở, nguyên là học trò của Trang Chu, nghe tin Thầy mất, đến xin được thọ tang và hầu cận bên linh cữu Thầy.

Thời gian gần gũi, chung đụng, Điền Thị đâm lòng yêu thương người học trò khôi ngô, tuấn tú ấy. Một hôm, chàng nổi cơn đau bụng dữ dội, nàng gọi nhiều danh y đến chữa trị, song bệnh tình không thuyên giảm. Cuối cùng, người lão bộc của công tử đành thú thật rằng, căn bệnh cũ của chàng tái phát. Trước đây danh y nước Sở dùng óc người ngâm rượu cho bệnh nhân uống mới cứu được mạng sống. Điền Thị hỏi:

- Óc người chết dùng được không?

Lão bộc trả lời:

- Chưa quá một trăm ngày thì dùng được.

Điền Thị mừng rỡ nói:

- Vong phu tôi chết chưa quá ba mươi ngày, vậy ta bỏ quan tài lấy óc người nằm trong đó cho chàng uống..."

Em còn quá trẻ, đợi chờ anh, biết ngày nào được đoàn tụ. Em lại còn phải vất vả nuôi con, nuôi chồng. Rủi ngày nào đó anh bỏ xác trong tù, chừng đó em sẽ hối tiếc, đổ lỗi tại anh mà uổng phí cuộc đời..."

Tôi ngưng đọc, hỏi Hạc:

- Cậu thật lòng khuyên vợ có chồng sao?

- Mình đâu có điên khùng đến vậy, Hạc chân thành tâm sự:

- Thật tình tớ lo sốt vó đấy chứ, chỉ thử lòng cô ấy thôi.

Kỳ thăm kế tiếp, vợ Hạc nước mắt ràn rụa trách chồng đã gửi thư cho nàng với nội dung đánh giá thấp đức hạnh và lòng chung thủy của vợ mình ...

--- 000 ---

Lách mình qua từng chiếc ghế, tôi đến trước mặt người đàn ông đang chăm chú đọc báo:

- Xin lỗi ông bạn!

Tôi chưa kịp hỏi tên, hắn bỏ tờ báo xuống đưa mắt nhìn rồi vụt đứng dậy kêu lên:

- Tán! Nguyễn Đức Tấn phải không? Hạc đây, Hoàng Minh Hạc thuộc đội 3 trại tù Sườn Giữa, nhớ không?

Ngày mới gặp nhau tại trại tập trung, Hạc còn là một thanh niên vừa tròn ba mươi cường tráng, lanh lợi. Giờ, trông hắn tàn tạ, ngoài sức tưởng tượng của tôi.

- Cậu uống cà phê đen hay sữa? Câu hỏi của Hạc khiến tôi sực tỉnh. Tôi kéo chiếc ghế trống của người khách vừa rời bàn, ngồi bên Hạc rồi kêu một ly café đen.

- Tấn qua Mỹ năm nào? Hạc hỏi tôi.

- HO8, cuối năm 91, tương đối sớm sủa hơn mọi người, còn Hạc?

- Tớ sau cậu bốn đợt, HO12.

Tôi đỡ cốc cà phê trên tay cô gái chạy bàn, khuấy tan đường rồi hớp một ngụm. Tôi thấp giọng hỏi;

- Hạc à, cậu định cư ở tiểu bang nào, vợ con bây giờ ra sao?

Hạc kéo một hơi thuốc cuối cùng, dụi tàn vào gạt, rồi chậm rãi kể:

- Tớ qua Mỹ giữa năm 1992 thuộc diện “đầu trọc”, họ đưa gia đình mình đến Arizona miền đất nằm trên dải sa mạc Nevada khô cằn sỏi đá! Trên máy bay nhìn xuống là những núi đồi cát đá bạt ngàn. Trong thời gian còn ở Thái Lan chuẩn bị thủ tục trước khi bay qua Mỹ, mình có đọc đoạn tả cảnh của một nhà văn nào đó viết về Arizona: “Những cây xương rồng đơn độc, đứng chơ vơ như những cánh tay gầy guộc vươn lên giữa bầu trời hực lửa” hấp dẫn vô cùng. Nhưng khi đặt chân đến tiểu bang này thì thấy nản lòng làm sao! Nhiệt độ mùa hè nơi đây không dưới 100 độ F. Cái nóng khác hẳn với Sài Gòn, khô khốc, da người không một giọt mồ hôi. Ở ngoài trời, mình có cảm tưởng như đứng trước cửa lò nung gạch.

Đúng hai mươi ngày, sau khi ổn định chỗ ở, Hội bảo trợ tìm cho vợ chồng mình công việc may nệm xe hơi. Ngày ngày đi làm bằng phương tiện xe buýt, mất hơn hai giờ đi về. Tối lại vào học lớp ESL.

Mình xót xa cho vợ lắm. Ở quê nhà, nàng đã khổ sở với chồng con từ khi ruộng đất vào Hợp tác xã, đầu tắt mặt tối mà vẫn không đủ ăn. Ở tại đất Mỹ này, làm việc phải chạy đua với thời gian. Từ 5 giờ sáng đến 10 giờ đêm, hết ở hãng lại vào trường học. Nhọc nhằn thể xác đến căng thẳng trí óc. Quả là một thử thách ghê gớm trong những năm tháng đầu. Dầu vậy, vợ mình vẫn kiên cường chịu đựng, không rên rỉ, than van.

Việc học hành của mấy cháu ra sao? Tôi ngắt lời hỏi Hạc:

- Như cậu biết đó, đứa con út mình vừa quá tuổi trung học nên vào college cùng với anh nó. Thành lớn đã tốt nghiệp cấp 3 trước khi qua Mỹ, thi vào đại học ở Sài Gòn đạt điểm hạng ưu nhưng nhà cầm quyền cộng sản địa phương ở miền Trung không chịu cấp hộ khẩu với lý do: Bố là nguy quân còn đang học tập cải tạo.

Khi đến Hoa Kỳ, cháu nó ghi tên vào Đại học Cộng Đồng. Dù bỏ học mấy năm lúc còn ở Việt Nam, mình không ngờ, cháu nó học vượt bực.

Hạc ngưng kể, hớp ngụm cà phê cho thắm giọng:

- Khu mình ở, đa phần dân Mỹ. Sát vách nhà mình là gia đình hai mẹ con Mỹ trắng. Người mẹ đã ngoài bảy mươi tuổi. Anh con trai tên Donald biết mình là gốc lính miền Nam nên có cảm tình ngay. Người mẹ, buổi đầu xa lạ, nhưng được người con trai kể về những năm tháng bị đày ải trong tù Cộng sản của các sĩ quan miền Nam, bà ấy dành hết cảm tình cho gia đình mình. Những đồ dùng còn khá tốt trong kho, bà cho khuôn về cả. Nhờ vậy mà bọn mình đỡ phải tốn một số tiền mua sắm.

Nhìn bên ngoài, Donald có vẻ vô tư, cởi mở, nhưng nội tâm lại có khá nhiều uẩn khúc. Chàng ôm mối hận tình mà suốt mười năm qua tâm hồn như bị đông cứng, không có bóng dáng một phụ nữ nào khiến tim chàng rung động. Donald đã lập gia đình hai lần. Lần sau cùng, vợ chồng có một sạp bán hoa và một warehouse thu mua hoa từ các nhà vườn rồi mang đi bỏ mối.

Vì tiệm thiếu người làm nên Donald giới thiệu một người bạn học cũ và đề nghị với vợ cho hắn làm công việc giao hàng đến các sạp bán lẻ. Công việc buôn bán của hai vợ chồng mỗi ngày mỗi phát đạt.

Một hôm, Donald bắt gặp vợ đang làm tình với tên bạn khốn kiếp trong căn phòng sau sạp. Hai người ra tòa ly dị, con chưa có,

tài sản chia hai. Chồng lấy căn nhà, vợ chọn cơ sở làm ăn. Từ đó, Donald dành hết thời gian chăm sóc mẹ già, biểu hiện một người con hiếu thảo. Lãng vãng nơi đó hình ảnh thân thương của một gia đình Á Đông rất hiếm thấy ở cái xã hội tự do cá nhân này. Mình cho đây là một sự may mắn mới được gần gũi hai mẹ con người láng giềng nhân ái. Vợ chồng mình cũng dành khá nhiều tình cảm cho họ. Những ngày cuối tuần, Donald dành vài tiếng đồng hồ để tập lái xe cho vợ chồng mình. Anh chàng rất tế nhị và cũng mang chất lính đầy mình, nghiêm nghị, kỷ luật và thẳng thắn. Nhờ thế mà bọn mình không gặp khó khăn khi thi lấy bằng lái xe.

Được biết Donald thích món ăn Việt Nam, vợ mình thường làm chả giò, hoặc nấu phở vào những ngày cuối tuần rồi mời anh ta dùng bữa với gia đình. Bà cụ thì mê món súp măng cua do bà xã mình trổ tài. Mỗi khi cụ bị cảm lạnh là vợ mình nấu ngay một nồi súp mang sang bên đó. Tình cảm giữa hai gia đình mỗi ngày mỗi thêm khăng khít.

Donald lo chăm sóc mẹ và nuôi hoa phong lan. Những chậu hoa được bày trong khu nhà kiếng có cả máy điều hòa không khí và nước tưới tự động. Đến ngày Tết Việt Nam anh chàng mang biếu cho gia đình mình một chậu phong lan trổ hoa rực rỡ.

Donald còn giúp vợ chồng mình luyện giọng Anh ngữ. Dù công việc ở hãng, ở nhà bận rộn bà xã mình vẫn cố công học tập tiến triển khá nhanh, phát âm rất chuẩn và lưu loát.

Có những đêm ở trường về dù đã khuya và trời rất lạnh, người bạn láng giềng vẫn còn đứng đợi bọn mình ngoài sân, chàng hỏi thăm sức khỏe trong ngày và trao đổi một vài câu xã giao rồi mới chúc nhau ngủ ngon trước khi vào nhà.

Công ty may nệm xe hơi tuyển thêm công nhân, sắp xếp lại dây chuyền làm việc. Vợ

chồng mình đang làm chung bỗng bị tách ra làm hai ca khác nhau. Nàng ca sáng, mình ca chiều. Vợ chồng chỉ gần nhau cuối tuần, năm ngày còn lại như cặp “Ngưu Lang Chức Nữ”. Giai đoạn này, đưa con út vào đại học xa nhà, ở trọ trong cư xá, thằng lớn thỉnh thoảng mới về thăm nhà cuối tuần. Căn nhà trở nên vắng vẻ.

Vợ mình độ này có lẽ nhớ con nên trông bà xanh xao, phờ phạc hẳn đi. Vì vậy, mà bà bắt đầu chịu khó trang điểm kỹ càng hơn trước.

Cứ đến ngày sinh nhật của vợ mình là Donald không quên mang quà tặng đến nhà. Mình còn nhớ năm đầu tiên trên đất Mỹ, Donald là người khởi đầu tặng quà sinh nhật cho vợ mình bằng chiếc áo đầm màu xanh đậm. Năm kế tiếp là đôi giày khá đắt tiền. Anh chàng lịch sự đưa vợ chồng mình cùng đi shopping, rồi khéo léo mời bà ấy chọn màu áo hoặc đo chân. Lần sinh nhật 40 tuổi của nàng, Donald gây ngạc nhiên cho gia đình mình không ít. Một món quà khá độc đáo, chiếc lắc vàng tây trang trí bằng quả tim có gắn bốn viên kim cương nhỏ rất mỹ thuật.

Người ta bảo dân Mỹ theo chủ nghĩa thực dụng. Mình còn nhớ mang máng lời tuyên bố của một Phó Tổng thống Mỹ nào đó: “Đồng dollar ném đi luôn luôn có cột theo sọt chỉ!”. Với sự rộng rãi và tốt bụng của người bạn láng giềng, mình chẳng hề nghĩ đến một lợi dụng nào của họ và cũng không dám đem so sánh sự ưu ái đó với câu nói ví von trên. Cái món quà đắt giá như thế chỉ làm cho mình thêm bận tâm, bởi gia đình mình chưa có dịp đền trả công ơn của mẹ con họ. Riêng vợ mình thì nàng rất xúc động. Vài giọt nước mắt đã vô tình đánh rơi trước khi nàng kịp quay đi.

--- 000 ---

Valentine's Day, ngày lễ của Tình Yêu, mình dậy sớm hơn thường lệ, dự tính đi shopping mua một bình hoa hồng và một

món quà rồi bày sẵn trên bàn trước khi vợ đi làm về. Mình rất thích bốn câu thơ của cậu hồi còn trong tù, bạn đã sáng tác tặng cho bà xã bạn lần kỷ niệm 20 Năm Ngày Cưới:

*"... Còn lại cho em, nào được những gì
Sự nghiệp tan hoang lao tù khổ
Duy một trái tim món quà rất nhỏ
Ta tặng mình Ngày Cưới Hai Mươi Năm..."*

Mình chôm bốn câu thơ ấy để trên thiệp Valentine và không quên sửa "Ngày Cưới 25 năm" cho hợp với thời gian mà vợ chồng mình đã lấy nhau. Mình hy vọng gây ngạc nhiên và mang lại niềm vui nho nhỏ cho vợ nơi quê người.

Thuở còn xuân xanh, nàng đã sớm làm vợ, rồi làm mẹ. Ở quê nhà, chiến tranh đã đốt cháy những mộng mơ, đằm thắm. Trên đất tạm dung, tất cả tâm lực dành đầu tư vào cuộc sống và tương lai của con cái. Vợ chồng chưa có một ngày sống với nhau cho trọn vẹn. Mình chỉ biết tìm nguồn vui trong bốn phận, tạo điều kiện, quyết tâm lo cho hai đứa con học hành thành đạt nơi xứ người.

Trên đường đi tới khu shopping, xe mình dừng lại tại ngã tư đèn đỏ. Dòng xe đậu khá dài. Một chiếc xe màu trắng hiệu Lincoln phía trước, thấy bảng số, mình nhận ra xe của người bạn Mỹ láng giềng. Trong xe, Donald ngồi sau tay lái với áo veston màu xám. Ghế bên phải là một phụ nữ. Chiếc ghế cao che lấp cả người nàng, chỉ còn lộ ra một phần cánh tay áo màu gụ và vành nón rộng kiểu Mexico. Nhìn qua kính chiếu hậu, hình như Donald đã nhận ra mình.

Mỗi khi gặp vợ chồng mình là chàng giơ tay chào, miệng cười rạng rỡ. Lần này khác, Donald không được bình thường cho lắm. Đèn hiệu vừa bật xanh, là hắn vọt xe phóng tới. Hắn lái xe rất vội vã để lộ sự mất bình tĩnh mỗi khi đổi làn đường. Hai

lần qua mặt là hai lần bị xe sau bóp còi cảnh cáo. Mình rất ngạc nhiên, một con người mực thước, kỷ luật như hắn mà lại vi phạm trầm trọng những điều rất sơ đẳng trong luật lái xe của tiểu bang này.

Bỗng, từ phía trước, tiếng thắng xe rít lên đột ngột, tiếp theo là một tiếng nổ đánh rầm của xe gặp tai nạn. Mình nhìn về hướng đó, hỡi ôi, chiếc xe trắng của Donald bị lạc tay lái đâm vào bức tường trên lối ra xa lộ. Mình tấp xe vào lề, vội vàng nhảy xuống tiếp tay cứu nạn.

Donald mắc kẹt dưới tay lái, đầu ngoặc sang một bên, máu tuôn từ đầu và miệng chảy dọc theo cánh tay áo vết tông nhuộm đỏ cả phần ngực trái. Cánh cửa bên phải của người phụ nữ ngòi bung ra cùng với mảnh kính vỡ ngổn ngang, người phụ nữ nằm sóng soài bất động nửa trên xe, nửa bờ đường. Mình và vài người nữa kéo bà ấy ra khỏi xe. Dây quay mũ siết chặt cổ nàng, mình liền bứt đứt rồi gỡ chiếc mũ bị bẹp dí che cả khuôn mặt.

Cho đến bây giờ mình vẫn chưa quên được tâm trạng mình lúc ấy. Như hàng trăm lưỡi dao bén ngọt xoáy nát từng mảnh quả tim mình khi khuôn mặt hiện ra. Cậu có thể đoán biết người đàn bà ấy là ai chứ? Vợ mình! Nàng mặc khá se sua, chiếc áo đầm dạ hội hở vai, một cái xách tay bằng da đắt tiền màu rượu chát. Tất cả đồ trang sức đều xa lạ, chưa lần nào mình trông thấy trong tủ quần áo của nàng.

Mình nhận là người thân trong gia đình và yêu cầu mọi người đưa nàng lên xe mình chở đi cấp cứu. Sẵn đường ra xa lộ, chỉ hơn mười phút sau là nàng đã nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện.

Một giờ, rồi hai giờ nàng vẫn chưa tỉnh hẳn, bác sĩ cho biết vợ mình may mắn không bị chấn thương đầu và cột sống. Tuy nhiên, bác sĩ ngập ngừng... có vẻ dè dặt, ông nói: "Thành thật chia buồn cùng

ông, cái thai ba tháng của bà, chúng tôi không thể cứu được”.

Cái thai! vợ tôi có thai? Trong khoảnh khắc, đất trời như sụp đổ dưới chân mình. Đầu choáng váng, hai bên thái dương giật lên từng cơn như búa bổ, mình ôm đầu, tông cửa chạy ra khỏi phòng.

“Trời ơi! Trời ơi!” Mình hét lên giữa thanh thiên bạch nhật:

“Ba điên, ba điên thật sự rồi các con ơi!”

Nhìn ra đường, dòng xe đang phóng tới vun vút, mình toan nhào người ra giữa lộ để tìm cái chết mới thoát được cơn đau đang giằng xé tâm can! Đột nhiên, một nhân viên an ninh bệnh viện ôm chặt lấy mình rồi diu vào phòng cấp cứu. Người y tá chích cho mình mũi thuốc an thần, rồi vỗ về an ủi: “Xin ông đừng buồn, bà còn trẻ hy vọng ông bà sẽ có một cháu bé khác.”

Lời an ủi của người y tá như luồng gió lạnh bất chợt đột nhập vào xương sống chạy lên tới não bộ khiến mình không kìm chế được những đợt rùng mình liên tiếp, khiến mình bật khóc.

Đèn đã bật sáng dọc theo đại lộ trước bệnh viện. Vợ mình vừa tỉnh lại và cái thai cũng vừa mới được trục ra. Cô y tá phòng sản phụ khoa mời mình đến chứng kiến bọc thai nhi trước khi bỏ vào một túi nylon. Mọi người lặng lẽ, nghiêm trang trước nỗi đau buồn của người cha mất con. Cũng may là cái thai chưa đủ ngày tháng nên đứa bé chưa rõ nét mũi lỗ, tóc hoe, mắt xanh và không ai biết rằng mình đã cất ồng dẫn tinh sau khi ra tù!

Suốt cả ngày hôm sau, bà ấy không ăn uống, không nói năng. Mắt cứ thao láo nhìn lên trần nhà để mặc cho nước mắt trào ra. Mình càng dỗ dành, lệ nàng càng tuôn chảy làm ướt đẫm chiếc gối dưới đầu. Người y tá thay chiếc khác nhưng gối lại đầy nước mắt. Có lẽ đây là lần đầu tiên

trong đời mình mới chứng kiến nguồn nước mắt của đàn bà, dường như vô tận!

Đắn đo, suy nghĩ tìm một lý do nào để báo tin cho con mình về tai nạn gây ra cho mẹ chúng nó. Sự có mặt của bà ấy trên xe của Donald trong giờ làm việc là cả một câu hỏi lớn. Mình không muốn lũ con mất đi hình ảnh của người mẹ dịu hiền, chung thủy và danh dự của cha chúng nó cũng không thể để cho một người nào xúc phạm. Cuối cùng, mình chọn lý do mẹ đại diện gia đình tham dự buổi party tập thể chẳng may gặp tai nạn cùng xe với vị ân nhân cạnh nhà. Đứa con lớn nhận được tin, bỏ học về thăm. Biết mẹ bị hư thai, nó buồn lắm. Chúng cũng thường ước ao cha mẹ sanh thêm em nhỏ để vui cửa vui nhà.

Những ngày sau đó, hai đứa con mình không cho mẹ chúng nó đi làm nữa. Suốt ngày, bà ấy lặng lẽ làm hết việc này qua việc khác không ngơi nghỉ. Không khí trong gia đình nặng nề buồn thảm. Vết thương lòng nàng gây cho mình, đêm ngày nhức nhối. Nỗi ray rứt triền miên là không thối lộ được cùng ai và phải che giấu nỗi giận hờn của mình trước mặt con cái. Đau xót hơn cả là sự trân quý kỷ niệm mối tình thơ mộng ngày nào bỗng dưng sụp đổ. Vừa giận đời vừa giận mình vì bản thân quá tin người.

- Thế, hiện giờ hoàn cảnh gia đình cậu ra sao? Chị Hạc vẫn khỏe mạnh chứ? Tôi nôn nóng ngất lời Hạc.

Cầm chiếc muỗng gỗ gõ vào ly cà phê đã cạn, ngược nhìn lên trần nhà để nén xúc động, rồi Hạc chậm rãi nói với tôi:

- Này bạn Tấn ơi, xin cậu yên lặng nghe mình. Từ bao lâu nay tưởng rằng niềm đau của mình sẽ mãi mãi chôn kín trong tâm tư cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay.. Năm tháng trong tù bọn mình có giấu giếm nhau điều gì đâu. Hôm nay mình trút được nỗi u uất này may ra thoát được cơn bùng vỡ. Nếu không có dịp gặp bạn hôm

nay, biết đâu, trong một ngày nào đó nó sẽ xảy ra thì không lường trước được! Mình không dám viết nhật ký, sợ con mình biết được lỗi lầm của mẹ, sẽ gây cho tâm hồn chúng một vết thương trầm trọng. Nếu một mai mình có chết sớm, cậu có thể viết lại chuyện này để làm bài học kinh nghiệm cho bạn bè đến sau.

- Hạc ơi, cậu đừng nói gở như thế. Không phải hoàn cảnh nào cũng giống nhau. Tôi nắm tay Hạc an ủi.

Hạc đốt điếu thuốc, hít một hơi thật sâu trước sự nôn nóng của tôi, rồi tiếp:

- Gần hai tháng, sau khi xảy ra tai nạn, theo phong tục dân tộc mình thì là ngày cúng Thất Tuần 49 ngày của Donald.

Mình đang làm việc ở hãng, thì có điện thoại của sở cảnh sát báo tin vợ mình bị tai nạn đang cấp cứu tại bệnh viện Phoenix. Mình lập tức phóng xe đến đó. Bà ấy đang nằm trên giường bệnh, đầu quấn kín băng cứu thương, hơi thở thoi thóp trong chiếc mũ chụp chuyen dưỡng khí. Nhìn tấm thân gầy gò mỏng mảnh cùng khuôn mặt trắng bệch như một xác chết, lòng mình đau đớn vô cùng.

Nhớ lại những ngày tháng mình còn trong tù, bà ấy đã từng ăn khoai sắn nhin cơm cho con, đã phải ăn cháo thay bữa dành tiền làm lương khô tiếp tế nuôi chồng, tự nhiên nước mắt mình trào ra làm ướt đầm ngực áo nàng. Nỗi giận hờn, ghen tuông trong lòng bỗng dưng biến mất. Mình ôm chặt lấy nàng cố truyền chút hơi ấm.

Người nữ y tá trực yêu cầu mình rời xa giường bệnh. Cô ta đẩy đầu mình ra khỏi ngực vợ mình. Bất chợt, bà ấy mở mắt, đôi môi mấp máy hình như nàng muốn nói gì. Mình vội đặt tai sát miệng nàng đang thều thào:

“Anh ơi! Xin hãy tha thứ cho em. Con ơi! tha thứ cho Mẹ..!” Chỉ nói được chừng ấy rồi nàng lịm đi.

Bà ấy qua đời trong đêm hôm đó. Cái giây phút tận cùng cô đơn của người chồng có lẽ là lúc này.

Nàng ra đi như mang theo cả tâm hồn mình. Những kỷ niệm thân thương nhất của thuở ban đầu yêu nhau cứ cuộn cuộn đổ về từng đêm. Rồi hình ảnh xanh xao, ốm yếu của nàng ngày xưa, đơn độc trên chiếc xe đạp vượt qua con đường xuyên rừng già đầy ve vắt thăm nuôi chồng là những nhát dao cắt ruột mình. Hình ảnh đó cứ bám riết tâm não mình hàng năm trời!

Hạc ngưng kể, hớp ngụm nước trà. Khuôn mặt chàng bỗng nhiên đanh lại, chụp lấy bàn tay tôi lắc mạnh:

- Cậu có biết tai nạn của vợ mình xảy ra như thế nào không? Tôi tò mò nhìn Hạc chờ đợi.

- Y hệt tai nạn của Donald. Nói đến đây, bỗng dưng Hạc im lặng rồi gục đầu trên bàn.

Một khắc sau, hấn buồn rầu tiếp:

- Đầu chiếc xe Honda của nàng lái đâm vào bức tường mà Donald đã tông xe nơi exit ra freeway. Chỉ khác là nàng văng ra ngoài xe, còn Donald thì bị kẹt dưới tay lái. Đến bây giờ mình vẫn không rõ nguyên nhân nào hai tai nạn xảy ra lại có chung tình huống như vậy.

Lẽ nào nàng đi cúng “Bốn Chín Ngày” tại mộ Donald, rồi vì quá đau đớn đã đâm xe vào tường tự tử? Hay mất bình tĩnh khi thấy lại nơi bị tai nạn trước đây, hoặc hồn ma Donald ám ảnh? Ôi, chẳng còn gì nữa để nghĩ vãn vợ! Hạc thì thào như người mất trí: “Thôi, để hồn bà ấy yên ổn và tâm tư mình đỡ phần xót xa. Quên hết!”

Bất giác Hạc hét lên: “Quên hết! Quên hết!” rồi chàng gục đầu trên bàn.

Mọi người nhìn Hạc với ánh mắt ngạc nhiên mang đầy vẻ khó chịu. Tôi vội vàng

đứng dậy trả tiền café rồi nâng vai Hạc ngồi dậy vỗ về:

- Cậu mệt rồi, mình cùng ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Tôi dìu Hạc đến bóng mát dưới tàng cây bên lề đường. Cơn rối loạn tinh thần vừa qua dường như hút hết cả sinh lực của Hạc. Khuôn mặt xanh xao của bạn tôi bây giờ tái hẳn đi và đôi mắt tựa kẻ mất hồn.

Để đánh động tâm lý hầu vực dậy tính kiên cường của bạn, tôi liền nhắc đến tên hai đứa con trai Hạc là nguồn hy vọng duy nhất còn lại của chàng:

- Hai cháu Huân và Hân hiện giờ ở đâu?

Đột nhiên, mắt Hạc sáng hẳn lên:

- Thăng Huân, con trai lớn của mình tốt nghiệp kỹ sư điện hạng tối ưu, được Công ty Lockheed Martin tuyển chọn, cấp học bổng lấy bằng master và ký hợp đồng làm cho họ bốn năm. Thịnh thoảng mình sang đây thăm nó. Cháu út Hân còn ở với mình vẫn theo đại học y khoa bên tiểu bang Arizona.

Từ ngày bà ấy bỏ mình ra đi, trên đời này chẳng còn điều gì để mà thiết tha, ngoại trừ việc học hành của sắp nhỏ. Người ta bỏ hút thuốc, tở lại càng thích hút nhiều hơn. Hình ảnh ngày tang lễ của bà ấy cứ lớn vồn mãi trong tâm trí mình. Khi thì luyến tiếc, hối hận, lúc lại giận hờn, phẫn uất. Trong mỗi loại tình cảm, loại nào cũng thay nhau hành hạ mình!

Hạc châm thêm một điếu thuốc, kéo một hơi dài, phà khói lên tàng cây, Chàng nhìn tôi hỏi:

- Tớ nghe tin cậu định cư tại miền bắc tiểu bang California phải không?

- Vâng, hiện gia đình mình đang ở thành phố San Jose, tôi gặt đầu trả lời.

Hạc bảo: Thăng Huân con trai lớn của mình vừa xong bằng Master nên mình qua đây để dự lễ Ra Trường của cháu.

- Bao giờ Hạc về lại bên đó?

- Ngày mai.

Đến đây, hai người bắt tay nhau từ biệt. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, quên cả việc hỏi xin số điện thoại của nhau.

--- 000 ---

Mất tin tức về Hạc trong thời gian khá lâu. Một hôm, tôi đọc trên tờ đặc san của Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Hoa Kỳ có mục phân ưu như sau:

“Nhận được tin buồn thân phụ của Kỹ sư Hoàng Minh Huân và Bác sĩ Hoàng Minh Hân là Cựu Đại úy QLVNCH: HOÀNG MINH HẠC đã tạ thế vào lúc 2 chiều ngày 20 / 12 / 2008 tại bệnh viện Phoenix, Arizona, hưởng thọ 65 tuổi. Toàn thể Khu Hội CTNCT Hoa Kỳ chia buồn cùng KS Huân, BS Hân và tang quyến. Nguyện cầu hương linh chiến hữu Hoàng Minh Hạc sớm tiêu diêu miền Cực Lạc.

Tôi buồn tở báo thờ dài:

Thế là xong một đời người. Hạnh phúc lứa đôi ở với Hạc dù trong cảnh lao tù đói khát tại quê nhà, hạnh phúc lại tàn nhẫn vụt bay trong cuộc sống tràn đầy vật chất nơi đất lạ quê người.

Tôi thì thào như nói với người đang đối diện:

“Hạc ơi, mình mừng cho cậu đã đạt thành ý nguyện với hai đứa con ăn học thành tài trên đất tị nạn làm rạng danh cho cộng đồng người Việt hải ngoại. Mình nguyện cầu hương linh cậu và vợ cậu sớm được siêu thoát và cùng nhau đoàn tụ nơi miền Tiên cảnh, nơi ấy mọi linh hồn đều trong sáng và yên vui!”

Hạo Nhiên Nguyễn Tấn Ích

(Viết theo tâm sự của người bạn cùng tù)